

przyrównywany jest najczęściej do agonii, a stopień uszczęśliwienia do ekstazy. Materiał badawczy będą stanowiły dwa tomy pozycji: *Antologia mistyki polskiej*, red. Marian Zawada OCD, Kraków 2008. Badanie skupi się jedynie na tych tekstach, które są opisami osobistych doświadczeń danego mistyka / mistyczki, natomiast teksty z gatunku mistyki studyjnej (czyli opracowania teologiczne na temat mistyki) będą jedynie służyć za rodzaj komentarza. Celem badania będzie określenie pól semantyczno-leksykalnych wybranych opisów – tak aby oszacować, jaki procent leksyki stanowi słownictwo *stricte* religijne, a jaki to z pola doznań psychicznych i somatycznych. Z tego zaś względu, iż jeden z tomów zawiera teksty pisane przez mężczyzn, drugi zaś te pisane przez kobiety, dodatkowym aspektem badań będzie także ukazanie różnic w postrzeganiu mistycznych doświadczeń wynikających z różnic płciowych.

Rybka M., Wrześniewska-Pietrzak M.
Poznań, Polska

JĘZYK RELIGIJNY W BADANIACH POLSKICH LINGWISTÓW W LATACH 1988–2021

Polskie badania teolingwistyczne rozwijają się dynamicznie od roku 1988. Są one prowadzone w szerokim kontekście, nie tylko teologicznym, ale również kulturowym, historycznym i medioznawczym. Prace z lat 1988–2021 dotyczą spraw podstawowych, ale też wyznaczają kolejne cele i rozszerzają horyzonty badawcze, opisując ważne zjawiska przy użyciu różnych metodologii. Fundamentalne kwestie to choćby zakres pola badawczego, obszaru języka/odmiany/stylu religijnego, określenie relacji języka religijnego do języka ogólnego, ponadkonfesyjne cechy polskiego stylu biblijnego, wpływ języka biblijnego na język ogólnopolski. W badaniach języka religijnego w ostatnich latach język religijny najczęściej rozumiany jest szeroko, jako odmiana języka ogólnego, używana we wszystkich sytuacjach mających odniesienie do *sacrum*. Polskim lingwistom zależy na rozszerzeniu badań na języki innych Kościołów, by nie ograniczały się one do języka religijnego

w Kościele katolickim. Ważną kwestią wydaje się też próby przekładu Pisma Świętego na gwary i slangi, ale także tłumaczenia tekstów języka liturgicznego na Polski Język Migowy i transliteracji na system językowo-migowy.

Рядовых Н. А.

Екатеринбург, Россия

ТЕМАТИЧЕСКОЕ СВОЕОБРАЗИЕ АКАФИСТА

Научный интерес к изучению стилистических особенностей религиозного языка связан с коренным изменением общественного сознания, произошедшим в России на пороге третьего тысячелетия. Жанровое своеобразие религиозных текстов исследуется методом категориально-текстового анализа. Категория темы, в соответствии с отражательной коммуникативной концепцией, представляет к рассмотрению предмет речи. Тематическое поле текста формируют тематические цепочки и их распространители, которые имеют лексическое выражение.

Специфика тематической организации акафиста определяется протожанровым текстом Великого Акафиста (Акафиста Пресвятой Богородице). В текстах акафистов бинарная специфика христианского мировоззрения проявляется в тематическом двуединстве. Предметная тема, отражающая реальные события, присутствует одновременно с духовной темой, связанной с общестилевой коммуникативно-прагматической задачей трансляции догматов веры. Предметная тематика акафиста неоднородна. Выделяются подтипы объективной темы (объективно-сакральная и объективно-профанная), которые составляют оппозицию и соответствуют религиозному представлению о дихотомичности небесного и земного. Особенностью акафиста становится субъективная *мы*-тема, которая отражает в качестве предмета речи коллективного адресанта – автора (исполнителя) акафиста и совмещает в себе компоненты предметной и духовной тем.

Духовная тема является доминантной и отличается многообразием экспликационных возможностей. Соответствие канону – про-